INSPECTORUL : Într-adevăr, casa dumneavoastră de cultură e splendidă... Splen-di-dă... Atîta spațiu... Atîta marmură...

MARIN : Și lemn...

INSPECTORUL : Da, și lemn lustruit... Atîta lemn !

MARIN : Cristal...

INSPECTORUL : Candelabre, oglinzi... Bravo ! De o mie de ori, bravo !... Problema care v-o ridic eu acum e activitatea. Ce activități aveți ? Mai exact : aveți activități ? Sau, și mai exact : aveți ori n-aveți activități ?

MARIN : Vă răspund foarte exact : Avem cerc de cusături pe etamină, microobservator astronomic, cenaclu de maximafilie, gruparea micilor apicultori...

INSPECTORUL : Dar artă ? Artă faceți ?

MARIN : Cum să nu facem ? Fără artă, viața e veștedă — a spus Henri Lavedan — citez aproximativ, din memorie. În fiecare dimineață, în fiecare după-amiază și în fiecare seară, uneori și noaptea, pînă în zori, casa

noastră de cultură zumzăie ca un stup.

INSPECTORUL : Aș dori să aud și eu, mai îndeaproape, zumzăitul acesta.

MARIN : Da, poftiți, poftiți... Să străbatem culoarul și să ne oprim, da... să ne oprim aici. (În surdină, muzică de fanfară.) Aici repetă fanfara... (Se deschide ușa. Fanfara irumpe plină, puternică, frumoasă. Ascultăm un minut execuția, cu final con brio, și...)

INSPECTORUL (sotto voce) : Nu sună rău. Sînt amatori ?

MARIN (idem) : Numai amatori. Doriți să vă întrețineți cu ei ?

INSPECTORUL : Mda... da... sigur... Puteți întrerupe o clipă repetiția ?

MARIN : Nici o problemă... (Tare.) Îmi dați voie să vi-l prezint pe dirijorul nostru... (Recomandări indistincte... „eanu", „...aniu", „îmi pare bine", „asemenea".) Dumnealui e de la... Ar vrea să se întrețină cu tine. Puțin dialog. Se poate ?

DIRIJORUL : Cu plăcere. La dispoziție.

INSPECTORUL : Sînteți toți amatori ?

DIRIJORUL : Amatori. Natural că și profesioniști.

INSPECTORUL : Cum adică ?

DIRIJORUL : Adică atunci cînd nu facem artă amatoare, ne facem profesia.

INSPECTORUL : Să luăm un exemplu.

MARIN : Da, da, să luăm un exemplu.

DIRIJORUL : Să luăm, de ce să nu luăm ?

INSPECTORUL : De pildă, dumneavoastră.

DIRIJORUL : Eu sînt dirijor și instructor, am și ore la Școala populară,

predau muzica la liceu, funcționez ca profesor.

MARIN : Era normal să fie un om de specialitate, nu ?

INSPECTORUL : Sigur. Deci, nu sînteți amator ?

DIRIJORUL : Sînt un profesionist amator, dacă se poate spune așa.

MARIN : Se poate. Conceptul e, dealtfel, de circulație curentă.

INSPECTORUL : Să luăm și un alt exemplu.

MARIN : Să luăm, că exemple avem.

INSPECTORUL : Dumnealui, acela de la trombon, ce e ?

MARIN : Trombonistul nostru ? A, e cel mai mare trombonist din sud-estul Europei... Costache, ia vino tu mai aproape. Dumnealui, care e de la..., ar vrea să te întrebe cîte ceva.

COSTACHE : Să trăiți !

INSPECTORUL : Dumneata ești amator ?

COSTACHE : Păi de ce să nu fiu ?

INSPECTORUL : Dar în viața de toate zilele, ce faci ?

COSTACHE : Păi ce să fac ?

INSPECTORUL : Adică din ce trăiești ?

COSTACHE : Păi din ce să trăiesc ?

INSPECTORUL : Ai o profesie ?

COSTACHE : Păi cum să n-am ?

INSPECTORUL : Mi-o spui și mie ?

COSTACHE : Păi de ce să nu v-o spun ?

INSPECTORUL : Ce profesie ?

COSTACHE : Păi cînt din instrument.

INSPECTORUL : Și unde cînți ?

COSTACHE : Unde se prezintă cazul. Cînd nu sîntem în tură cu formația la „Hanul haiducilor", tragem și noi pe la nunți, la cumetrii, la baluri. Alaltăieri, ca să vă spun un caz, am fost la Zăvo-

deni. Am scos bine. Ne-a ieșit cîte opt mii de căciulă.

INSPECTORUL : Și-ți convine să cînți aici pe gratis ?

COSTACHE : Eu cînt de plăcere.

INSPECTORUL : Dar pe gratis ?

COSTACHE : Păi cum altfel ? Că dacă nu mă prezint de două ori pe săptămînă aici, nu-mi mai dă voie în județ, mă oprește de la nunți. Și-atunci, cum să-mi scot pîinea ?

MARIN : Mă rog, mă rog, exagerează nițel... Știți cum e cu muzicienii, muzicianul e ca ciocîrlia...

COSTACHE : Da, să trăiți, ca ciocîrlanul...

MARIN : Vreau să zic că nu-i poți ține nici cu forța, ei au înclinația de a cînta tot timpul, pretutindeni, și din somn dacă-i scoli ; ei cîntă din tată-n fiu, ereditar...

COSTACHE : Da, să trăiți. Tata-i coșar...

INSPECTORUL : Și tînăra aceea de la celestă ? Și ea umblă pe la nunți ?

DIRIJORUL : Florico, vino mai aproape, te rog.

FLORICA : Am auzit problema. Eu am absolvit Conservatorul și nu mă deplasez nicăieri în afara orașului.

INSPECTORUL : Foarte frumos. Sînteți deci o amatoare veritabilă.

FLORICA : Mama m-a lăsat aici cu condiția să nu plec nicăieri. Eu nici în turnee nu mă duc. Mama a zis că-mi rupe o mînă dacă aude c-am ieșit din raza orașului. Ea e foarte severă.

INSPECTORUL : Severă ?

FLORICA : Sigur. Dealtfel vine personal să încaseze cei cinci sute de lei pe care-i capăt lunar.

INSPECTORUL (către Marin) : Îi plătiți cinci sute de lei lunar ?

MARIN : Ei, lunar... Vorba vine... Cînd avem fonduri, dăm cîte o primă modestă, de încurajare, mai mult un stimulent moral, știți, pentru unitatea colectivului.

FLORICA : Ba nu, nu vă mint, că doar n-am nici un interes. Mi-i dă lunar și fix, că așa ne-am înțeles. Și-i ia mama, ca să nu umblu eu cu banii, să nu mi-i fure.

MARIN : Exagerează, credeți-mă.

FLORICA : Pe ochii mei, dacă nu-i așa... De ce vreți să mă băgați la apă, dom'Marin, ce v-am făcut eu ?

INSPECTORUL : Mă rog... Să lăsăm... Vă mulțumesc, vă doresc succes tuturor !

(Glasuri învălmășite în acorduri de instrumente : „Să trăiți, să trăiți". Uși închise. Tăcere. Pași.)

Am impresia neplăcută că vrei să mă mistifici.

MARIN : Eu ? Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău... Condițiile noastre cer uneori ca să... (Sunete difuze de dansuri cu tropăituri și strigături.) Însă în nici un caz... Nici un minut nu mi-a trecut prin cap să vă... Aici repetă dansurile. Vreți la dansuri ?

INSPECTORUL : Nu, nu. Bănuiesc că sînt tot amatori.

MARIN : Exclusiv. Poate unu-doi, care-s încadrați și la ansamblul județean „Cureluşa“... Maximum dacă sînt doi-trei, și să vă spun de ce... Au fost la Porto-Rico și s-au întors cu „Aluna de bronz“, cea mai mare distincție, că premiile unu și doi nu s-au acordat. Și atunci ne-am gîndit ca să meargă cu ei și trei-patru de la noi, ca să aibă și ei un stimulent moral din punct de vedere geografic... Să mai vadă o țară, să mai mănînce o banană, să treacă un ocean... (Sunetele orchestrei de la dansuri scad, dispar.)

INSPECTORUL : Și aici, ce e ?

MARIN : Aici e cercul de scoici. A, e foarte interesant.

INSPECTORUL : Nu înțeleg.

MARIN : Poftiți, intrați, e ceva nou pe meleagurile noastre, de unde marea s-a retras acum zece milioane de ani... (Ușă.) Facem obiecte de podoabă : se ia oglinda și se pune într-o ramă, iar pe ramă se lipesc scoici, cu nisipul lor matern, ca să zic așa. La fel, cu ramele pentru fotografii. Lucrăm și strachinuțe, papucei...

INSPECTORUL : Faceți papuci din scoici ?

MARIN : Nu de purtat, evident : bibelouri... Îmi dați voie să vi-l prezint pe responsabilul cercului...

MÎNĂSTIREANU : Să trăiți... Profesorul Mînăstireanu...

INSPECTORUL : Dumneavoastră îi învățați... cum să-i zicem ?... Scoicăritul ?

MARIN : Bun termen, excelent. Vedeți, noi nu găseam denumirea științifică.

MÎNĂSTIREANU : Eu ; că am experiență de treișapte de ani, eu am fost marinar.

INSPECTORUL : A... Ați fost marinar ?

MÎNĂSTIREANU : Da, am umblat cu vasul „Munții Buzăului“, am fost și în Turcia ,am stat o lună, p-ormă la Tanger, cunosc și limba arabă, cîteva cuvinte, bunăoară franzelă, caș... Pe urmă am lăsat apa și am venit aici la deal, la socri, că mi-au cedat ca moștenire o casă și nevastă-mea e și ea la cercul de mileuri cu iglița, ea are experiență de pa'ș' doi de ani, că e ceva mai avansată în etate ca mine, face și volane la perdele, fețe de pernă din satin încrețit, ajururi și cîte și mai cîte...

INSPECTORUL : Și de unde v-a venit ideea cu scoicile ?

MÎNĂSTIREANU : M-am gîndit eu așa, din capul meu, și le-am propus și dumnealor, să-i învăț pe tineri, să iasă și ei oameni, să umble pe unde am umblat eu, să vadă ce-am văzut eu, să mai cîștige un ban, că chestiile astea cu scoici aduce bănuți și dacă pui banul la ghioc, ei se adună, și dacă se adună...

INSPECTORUL : Prin urmare, comercializați obiectele ?

MARIN : Știți, propriu-zis facem expoziții. Dacă e expoziție și cineva vrea să cumpere un obiect oa-

recare, fiindcă legea noastră estetică e frumosul, admitem, deoarece cetățenii sînt dornici să aibă în casă o vază cu scoici, o scrumieră cu scoici...

MÎNĂSTIREANU : ... o iconiță cu scoici, o candelă cu scoici, că punem scoici și nisip la ce vrea clientul. Bunăoară, vine cu un album de familie și zice : „Pune-mi pe copertă", noi îi punem cît vrea el, chiar și două rînduri, am pus scoici și pe barete la pantofi, ori pe toc de ochelari, ori la colivii, că pe-aici au obiceiul de bagă păsările în colivii...

INSPECTORUL : Și cine încasează banii ?

MÎNĂSTIREANU : Bineînțeles, noi.

INSPECTORUL : Care, noi ?

MARIN : Dați-mi voie... Dă-mi voie... te rog...

MÎNĂSTIREANU : Lasă că-i esplic eu lu domnu inspector, că văz că-i cam nelămurit.

MARIN : Te rog să-mi dai voie... Vra să zică, sistemul e acesta : din vînzare reținem costul materialului...

MÎNĂSTIREANU : ... clei, lemn, pînză, scoici, că eu aduc scoicile, de la Agigea, cu mîinile mele le culeg, mereu mă duc după ele, că pe aici nu cresc, nu e ciuperci să iasă după ploaie...

MARIN : Te rog... îmi dai voie ? Să ne înscriem fiecare la cuvînt, ordonat... Așadar, scădem cheltuielile, apoi fixăm o cotă mică, neînsemnată, de beneficiu, pentru Casa de cultură — legal,

să știți, am întrebat și la bancă — pe urmă plătim profesorul și facem, evident, și mici cadouri elevilor, ca să le insuflăm și mai tare pasiunea, să-i...

INSPECTORUL : Și obiectele se vînd ?

MÎNĂSTIREANU : 'Ai de mine ! Dacă am lucra două'ș patru de ore în fiecare zi, ba chiar și noaptea, și tot... N-aveți idee ce se cer... Încă io m-am gîndit așa, în capul meu, dacă să n-o dăm și pe papură, bunînțeles, nu ca să lipim scoicile, că papura nu ține, dar cînd coși la împletitură, bagi mărgica, fiindcă iese frumos și place la publicul consumator.

INSPECTORUL : Bine, bine... Văd că aveți destul de mulți elevi...

MÎNĂSTIREANU : Avem, că fiecare vrea să cîștige un ban pe ce-a muncit, nu ?... Eu zic să nu vă supărați și să luați și dumneavoastră așa, ca o amintire, chibritelnița asta, asta are roz mult, vedeți, și puțin mov, nu vă costă nimica...

INSPECTORUL : Nu, lăsați, nu trebuie.

MÎNĂSTIREANU : Cum doriți, dar să știți că în oraș, la magazinul nostru, nu-i un fleac, acolo, e șapte optzeci bucata. Să trăiți și mai poftiți pe la noi... (Ușă închisă.)

INSPECTORUL : Și care e, după dumneata, importanța educativă a acestui kici ?

MARIN : Considerați că e kici ?

INSPECTORUL : Sigur, și încă foarte inferior, dacă pot să zic așa.

MARIN : Importanța educativă e că tinerele și tinerii, în loc să umble pe străzi, prin baruri, prin parcuri, învață ceva util societății.

INSPECTORUL : Papuceii nu sînt utili societății, societatea poate umbla și fără papucei cu scoici... Asta nu-i o meserie... De ce nu faceți un cerc de electrotehnică, dacă-i pe-așa ?

MARIN : Nu intră în specificul nostru !

INSPECTORUL : De ce ?... Ați fi buni de criticat la satiră și umor... Apropo, brigadă artistică aveți ?

MARIN : Brigadă ?

INSPECTORUL : Da, brigadă.

MARIN : Artistică ?

INSPECTORUL : Da, artistică... N-aveți.

MARIN : Tocmai ne gîndisem c-ar fi momentul...

INSPECTORUL : O să examinăm noi problema cu Mînăstirenii ăștia, probabil că și nevastă-sa îi învață la fel pe copii, folosindu-i ca ucenici...

MARIN : A, e o femeie foarte distinsă. Și știți cum mînuiește iglița ?

INSPECTORUL : Ca la cinema...

MARIN : În cît timp ați putea pune brigada pe picioare ?

INSPECTORUL : Mîine-i duminică... luni avem plenară...

MARIN : Te rog să nu fii superficial. E nevoie de trei-patru săptămîni.

INSPECTORUL : Cel puțin !

MARIN : Cînd e gata, mă suni la telefon, viu și eu s-o văd.

Vă sun, de ce să nu vă sun ? O să iasă o brigadă pe cinste.

INSPECTORUL : Vezi să fie pe cinstite...

MARIN : Așa, așa, cum ziceți dumneavoastră.

(Muzică ușoară străveche : *Minte-mă și spune-mi vorbe dulci...*)

* * *

MARIN : Auzi, directore ? Hai să facem și noi o brigadă artistică de agitație...

DIRECTORUL : Fără agitație !

MARIN : Bine, lucrăm liniștiți, calmi, nu ne grăbim, nu ne agităm...

DIRECTORUL : Am zis despre titlu : se cheamă pur și simplu brigadă artistică.

MARIN : De acord. Să facem o brigadă artistică.

DIRECTORUL : Deci ești de acord cu noua denumire ?

MARIN : Sînt.

DIRECTORUL : În regulă.

MARIN : O facem ?

DIRECTORUL : Nu.

MARIN : De ce nu ?

DIRECTORUL : Că avem destule. Ce să ne mai legăm la cap ? Astea umblă cu critica-n băț, dau cu satira încolo și-ncoace... Nu-ți reproșează nimeni pe loc, dar după aia odată vezi că ne detașează la pădure, la ocrotirea vînatului.

MARIN : Hai că ești obtuz !

DIRECTORUL : Hai că nu sînt.

MARIN : Hai că ești !

DIRECTORUL : Hai că nu-s.

MARIN : Dealtfel, avem și dispoziție.

C-da. 5735 coala 17

DIRECTORUL : De la cine ?

MARIN : N-a zis ăla de la... ?

DIRECTORUL : Ei, și ce dac-a zis ? El zice și pleacă, noi tăcem și rămînem.

MARIN : O să ne sancționeze...

DIRECTORUL : Zău ? Ia să-l văd... Da'ce, el e singur pe lume ? Și dacă trimit eu înainte o adresă la el, acolo, la mai-marele lui, că a făcut o inspecție superficială, a dat indicații greșite, care contrazic articolul o sută șase din Codul Familiei și că are o poziție destructivă ? Un an de zile nu-i mai arde de deplasări.

MARIN : Mie mi-ar plăcea o brigadă. Întîi, că-i veselă ; al doilea, mai criticăm și noi pe unul, pe altul, ne rezolvăm niște probleme, că avem destule, ăla nu-ți dă carton, celălalt zice că n-are pînză, al treilea îți cere repartiție pentru un metru de tablă...

DIRECTORUL : Asta ar fi ceva : adică o facem așa, mai internă. O folosim mai de uz intern.

MARIN : Păi, nu ?

DIRECTORUL : Mda... Ideea e comestibilă. Și elementele ? Elemente de unde luăm ?

MARIN : Dăm anunț de concurs în ziarul local.

DIRECTORUL : Și crezi că vin ?

MARIN : Vin precis. Luăm și cîteva elemente bune de la brigăzile din uzină...

DIRECTORUL : Se supără cei de la uzină.

MARIN : Nu se supără, că oamenii pot să joace și aici, și acolo... Iar dacă se supără, le dăm peste nas cu un număr special de

brigadă... Ce zici ? Dau anunțul ?

DIRECTORUL : Dă-l și să vedem ce-o să iasă. Dacă iese rău, tu răspunzi.

MARIN : Dar dacă iese bine ?

DIRECTORUL : Dacă iese bine, eu răspund.

MARIN : Hai că ești tare !

DIRECTORUL : Hai că sînt.

* * *

DIRECTORUL : Sînt prezenți toți membrii comisiei de concurs ?

MARIN : Sînt toți. Toți sînt : eu, dumneata, dumnealui, dumneaei, dumneaei... opt trebuie să fim. Nu știu unde-s ceilalți trei... Mai trebuie trei...

DIRECTORUL : Care-s ăia ?

MARIN : Aăă... Juvete... Numai că el e la reciclare.

CORNELIA DUDĂU : Dacă-i la reciclare, de ce l-ai pus în comisie ?

MARIN : Credeam că-i dă drumul.

DIRECTORUL : Cine mai lipsește ?

MARIN : Aremeșteanca.

DIRECTORUL : Și ea unde-i ?

MARIN : Mă duc să-i dau un telefon.

CORNELIA DUDĂU : Unde să-i dai telefon ? La maternitate ?

MARIN : Îi dau și la maternitate.

CORNELIA DUDĂU : Numai să-ți răspundă, că azimîine naște.

MARIN : Cum naște ?

CORNELIA DUDĂU : Foarte bine, cum te-a născut și maică-ta pe tine. Pui oamenii în comisii aiurea, nici nu te interesezi dacă-s vii sau morți.

MARIN : Tovarășă Cornelia, eu nu lucrez niciodată cu morți.

CORNELIA DUDĂU : Pe mine cînd m-ai anunțat ?

MARIN : V-am căutat de sîmbătă...

CORNELIA DUDĂU : Dar m-ai găsit azi dimineață.

DIRECTORUL : Bine, bine, lăsați... Și al optulea ?

MARIN : Poftim ?

DIRECTORUL : Al optulea. Trebuia să fim opt !

MARIN : Al optulea e... stați să mă uit... al optulea... al optulea...

VASILICA CEAPĂ : Opt, și cu-a brînzii nouă.

MARIN : Nu înțeleg observația.

VASILICA CEAPĂ : Al optulea nu există.

MARIN : Ba nu, îl aveam eu notat, undeva... Aha... Lipovan...

CORNELIA DUDĂU : Ei, asta-i culmea ! Era adineauri în birou și fuma liniștit. Ia strigă-l, că stă cu ușa deschisă.

MARIN (tare) : Li-po-van ! (Vocea lui Lipovan, de departe : „Hău !") Vino-ncoa, la comisie, că te așteptăm cu toții...

(Alergătură pe sală.)

LIPOVAN (gîfîind) : Hai noroc ! Vă salut ! De ce mă așteptați ? Ce comisie ?

DIRECTORUL : Mă, tu ce făceai acolo, sus ?

LIPOVAN : Studiam...

DIRECTORUL : Ce studiai ?

LIPOVAN : N-ați spus dumneavoastră să țin eu după-masă cercul de politică externă, că ăla de la București nu mai vine ?

DIRECTORUL : Asta ai timp s-o faci și la prînz. Dacă ți-a comunicat omul că ești în comisie, apoi trebuie să fii în comisie, nu să te distrezi cu broșurile.

LIPOVAN : Nu știu de nici o comisie.

DIRECTORUL : Hai, hai, nu mai mistifica... Ia-ți scaunul tău și șezi.

LIPOVAN : Eu mă așez, să știți, dacă dispuneți, dar habar n-am ce-i aici... Ce trebuie să fac ?

DIRECTORUL : Taci odată și ia-te după noi.

LIPOVAN (sotto voce) : Ce-i aicea, mă ? Ce comisie ? Ai înnebunit ? Cînd m-ai anunțat tu pe mine ?

MARIN (idem) : Taci, mă, dracului, că am uitat să te anunț... te lămuresc eu mai tîrziu...

LIPOVAN (idem) : Și de ce-mi faci tu mie figura asta ?

MARIN (idem) : Da' tu cînd m-ai trimis la educația ateistă și de fapt se culegeau roșiile, de m-am întors cocoșat acasă, aia ce-a fost?

DIRECTORUL : Liniște, vă rog... Să intre primul.

VICTOR BUSUIOC : Bună ziua.

DIRECTORUL : Cum te cheamă ?

VICTOR BUSUIOC : Busuioc Victor. Lucrez la cooperativa „Tuns și ras".

DIRECTORUL : Ce faci acolo ?

VICTOR BUSUIOC : Cînt la muzicuță.

DIRECTORUL : Ești frizer, manicurist ?

VICTOR BUSUIOC : Nu, nimica. Eu cînt la muzicuță.

DIRECTORUL : Și ce meserie de bază ai ?

VICTOR BUSUIOC : La muzicuță. Este orchestra de muzicuțe. Și eu îs cu basul. Țin basul. M-au încadrat casier, că altfel n-au avut cum.

DIRECTORUL : Aha... Vii la noi, la brigadă ?

VICTOR BUSUIOC : Da' cît îmi dați ? Că acolo îmi iese și trei mii la lună.

DIRECTORUL : Noi facem brigadă de amatori, băiete, aici nu-i pe cîștig.

VICTOR BUSUIOC : Atunci, eu mă duc. Bună ziua.

CORNELIA DUDĂU : Da' iute a mai luat-o din loc...

DIRECTORUL : Ducă-se pe apa Sîmbetei... Nu era pentru noi... Altul.

FLOAREA : Eu sînt neîncadrată, dar îmi place muzica. Aș vrea la popular.

DIRECTORUL : Recrutăm elemente pentru o brigadă artistică.

VASILICA CEAPĂ : Știi ce-i aia o brigadă ?

FLOAREA : Vai, dar de ce mă întrebați așa? Ce-s, sălbatica de pe coastă ? Soțul meu e maistru la fabrica de bomboane, secția rahat cu alune și mi-a adus din Refege un televizor cu opșpe canale.

DIRECTORUL : Poți să și cînți, dacă vrei, dar în cadrul brigăzii.

FLOAREA : Accept, dar să mă lăsați numai pe popular.

DIRECTORUL : Ia zi-i ceva, să auzim și noi.

FLOAREA : Da'cine mă acompaniază ?

DIRECTORUL : Marin. Marine, treci și-o acompaniază, nu vezi c-a venit fără argument ?

MARIN : Tovarășe director, sincer să fiu, eu nu cînt la nici un instrument.

DIRECTORUL : De ce mă țineam eu că stăpînești pianul ?

MARIN : Poate de atunci, de cînd mi l-ați dat mie în gestiune.

DIRECTORUL : Mda.

CORNELIA DUDĂU : Fată dragă, străduiește-te să cînți fără acompaniament. Numai așa, puțin, ca să ne facem o idee cum stai cu vocea.

VASILICA CEAPĂ : Ai mai cîntat pe undeva ?

FLOAREA : Apoi de unde credeți dumneavoastră că m-a luat bărbatu-meu ?

VASILICA CEAPĂ : Chiar, de unde te-a luat ?

FLOAREA : Eu cîntam la „Hanul haiducilor" și el era ajutor de bucătar. Iar dacă i-am plăcut, uite că m-a luat.

VASILICA CEAPĂ : Mai cînți și acuma la local ?

FLOAREA : Nu mă mai lasă el. A zis să trec la amatori și să întreb dacă-i rost de vreo plecare în străinătate, că noi avem o mașină Ford Taunus și nu-s piese de schimb în țară. Dacă pleacă formația undeva în occident, să merg și eu, să cumpăr niscaiva segmenți, că motoru-i din șaizeci și șapte. Așa că, dacă e vreo șansă, eu vă invit, toată comisia la „Han", diseară, la o masă, și vă cînt cu orchestra, că aici tot nu sînteți pregătiți.

DIRECTORUL (sotto voce) : Cine i-a adunat, mă, pe ăștia ? De unde i-ai culeș ?

MARIN (idem) : Au venit după anunț. După presa locală.

DIRECTORUL : Fi-ți-ar de rîs anunțul... (Tare.) Bine, tovărășico, așa — ești arătoasă și înfiptă, dac-o fi și-o fi, îți trimitem noi vorbă.

FLOAREA : Mulțumesc... Și poftiți...

DIRECTORUL : Ce-i cu cutia asta ?

FLOAREA : De la bărbatu-meu. Mi-a dat-o special pentru dumneavoastră. E cu alune. De la export.

DIRECTORUL : Bine, bine. Să trăiești.

FLOAREA : Nu gustați ?

DIRECTORUL : Ei, chiar acum, în timpul lucrărilor ?

FLOAREA : Așa mi-a dat ordin, să nu plec pînă nu vă văd mîncînd ce v-a trimis.

DIRECTORUL : Mulțumesc, mergi... du-te... Să intre care mai e...

FRAȚII GHIDIGEL (vor vorbi pe rînd, n-are importanță care și cum) : Nu mai sîntem decît noi doi... frați...

DIRECTORUL : Voi ce știți să faceți ?

GHIDIGEL : Ce vreți dumneavoastră.

DIRECTORUL : Nu-i pe ce vrem noi, e pe ce știți... Ce v-a îndemnat către noi ?

GHIDIGEL : Jurnalul, mă rog frumos.

DIRECTORUL : Și acolo ce scria ?

GHIDIGEL : Scria că să venim încoace.

DIRECTORUL : Pentru ce ?

GHIDIGEL : Păntru ce vreți dumneavoastră.

DIRECTORUL : Și ce vrem noi ?

GHIDIGEL : Apoi dracu' știe, că doar nu ne-am băgat în sufletele domniilor-voastre să cunoaștem...

DIRECTORUL : Aoleu... Noi vrem să facem o brigadă artistică.

GHIDIGEL : Să v-ajute Dumnezeu și să aveți vreme bună.

CORNELIA DUDĂU : La brigadă e nevoie de talente.

GHIDIGEL : Talente sînt, nu-i de lipsă.

CORNELIA DUDĂU : Și ce talente aveți voi ?

GHIDIGEL : Apoi noi ne pricepem la tăte, de la spartul lemnelor, la spartul capetelor.

CORNELIA DUDĂU : Aici nu-i nevoie să spargem, ci să îndreptăm, noi dăm cu critica, nu cu barda.

GHIDIGEL : Cu critica e mai ușor, dragă doamnă, dacă ne puneți și pă noi, putem să ne criticăm tătă ziulica unul pe altul, că nu-i

bai, oricum nu se întîmplă nimica.

CORNELIA DUDĂU : (directorului) : Reiese că ei ar vrea s-o facă pe comicii.

DIRECTORUL : Pentru mine nu prea reiese...

GHIDIGEL : D-apăi cum, facem și pe Roș-Împărat cu Harap Alb, cînd i-o spăriet calul cu chielea ursului de i-o dat fata. P-ormă facem Albă ca Zăpada și cei șapte mărunței. Îl facem și pe dracu ghem, de nu-l mai deznoadă nici tat-su, numai să ne luați la dumneavoastră. Și anume, cît mai cu grăbire.

MARIN (sotto voce) : Hai, că-s buni de comici !

DIRECTORUL (idem) : Să vedem însă ce pretenții au... (Tare.) Și ce pretenții aveți ? Știți că aici lucrăm numai cu amatori.

GHIDIGEL : Nu vrem nimica, domnu, facem ce ziceți și ceva pe deasupra dacă e nevoie, tătă problema e să ne luați chiar azi, acu...

DIRECTORUL : Dar de ce sînteți atîta de grăbiți ?

GHIDIGEL : Așa ne-a făcut pe noi mama, într-o căruță care-o luase la vale, că rupseseră caii hamurile de țipetele ei...

PORTARUL (încet) : Tovarășu director...

DIRECTORUL (idem) : Ce e ?

PORTARUL : Vreți să ieșiți puțin în hol ?

DIRECTORUL : Cine e ?

PORTARUL : E cineva care vrea numai cu dumneavoastră... Confidențial...

DIRECTORUL : Nu i-ai spus că sînt în comisie ?

PORTARUL : Zice că-i în legătură și să ieșiți numai un minut.

DIRECTORUL : Cornelie, conduci tu, un minut, cît lipsesc.

CORNELIA : Bine... Ia să vedem, fraților, ați pregătit vreun număr împreună ?

GHIDIGEL : Noi lucrăm numai pe nepregătite, scumpă doamnă, pe apucate și tătdeauna ne iese bine. Dar ne luați ?

CORNELIA : Trebuie să ne arătați și nouă ceva, să vedem ce știți.

GHIDIGEL : Apăi pîn-acum, ce-am făcut noi aicea ? Nu ne-am rîs ?

CORNELIA : Ei, asta a fost așa, ...de conversație.

GHIDIGEL : Noi tăt așa o ținem, cît sîntem cu gurile deschise, și dacă ne luați, avem să-i zicem tătă vremea, pîn-or crăpa cei care s-or uita la noi. (A revenit directorul. Se așază.)

DIRECTORUL : Ia ascultați, fîrtaților, voi sînteți frații Ghidigel ?

GHIDIGEL : De ce, domnu ? Ne-o pîrît careva ?

DIRECTORUL : V-o pîrît că ați organizat aseară o bătaie, de ați distrus restaurantul. Ori nu voi l-ați distrus ?

GHIDIGEL : Noi, domnu, dar fără să știm, că eram beuți rău și cînd sîntem beuți ne prinde harțagul și nu ne mai uităm în cine dăm. Da' plătim, să știți. Că bani avem. Numa să nu ne închidă. De aceea ne-o zis avucatul, az-dimineața, să venim aici, să ne luați la brigadă, că dacă jucăm la dumneavoastră frumos, nu ne închide, face judecată obștească și ne încadrăm, să ne recuperați moral. El ne-o trimis, avucatul, că noi nu citim jurnalul, că nu prea avem vreme. Luați-ne și-om rîde împreună pînă n-om mai putè. Dar să ne luați răpede, că altfel îi rău.

DIRECTORUL : V-am lua, dar vezi c-a venit altcineva după voi și vă așteaptă afară, c-o mașină. Rezolvați întîi cu dumnealor și p-ormă mai chibzuim.

GHIDIGEL : Da'altă ușă, mă rog frumos — ca să nu deranjăm — pe undeva, prin spate, n-aveți ?

DIRECTORUL : Nu, trebuie să ieșiți prin față. Dar nu vă necăjiți, că sînt și acolo brigăzi.

GHIDIGEL : Atuncea vă lăsăm cu bine și să aveți izbîndă pe branșă, în țară și peste hotare.

DIRECTORUL : Nu iese. Marine, nu iese brigada... Am pierdut vremea de pomană...

MARIN : Va trebui să facem mobilizări prin întreprinderi. Să cerem sprijinul activiștilor sindicali. Să convocăm elevii școlii populare de artă...

DIRECTORUL (oftînd) : Le-om face și pe astea, cînd o fi cazul. Deocamdată, de mîine, te ocupi de plantele medicinale. Vezi că începe strîngerea volburei și noi trebuie să dăm cam o sută de chile.

MARIN : Și cu inspectorul, cum mă descurc ? A zis să-i dau telefon.

DIRECTORUL : Dă-i.

MARIN : Și ce să-i spun ?

DIRECTORUL : Ce vrei tu. Cînd i-ai promis brigadă, m-ai întrebat ? Nu m-ai întrebat. Nu mă întreba nici acuma. Pune pe picioare cercul de volbură și, în rest, fă ce-ți place.

* * *

MARIN : Alo ! Aici tovarășul Marin, de la Casa de cultură din...

GLASUL : (de gheață) : Și ce vrei ?

MARIN : A fost pe la noi, acum două săptămîni, tovarășul Columbeanu și ne-a recomandat să...

GLASUL : Nu mai lucrează la noi.

MARIN : Da' unde ?

GLASUL : Nu te privește.

MARIN : Și cine-i în locul dumnealui ?

GLASUL : Eu.

MARIN : A, îmi pare bine. Ne recomandase să întemeiem o brigadă artistică...

GLASUL : Foarte rău.

MARIN : Da ? Credeți ?

GLASUL : Sigur... Indicație aiuristică... De asta ne arde nouă acuma, cînd ne pregătim pentru expoziția universală de oale ?

MARIN : Noi, cu oalele...

GLASUL : Las' că vin eu săptămîna viitoare pe la voi și discutăm problema bob cu bob. Pîn-atunci vezi să aveți o evidență exactă a produselor reprezentative, că altfel cioburi vă fac. Auzi ?

MARIN : Aud. Și aud cu bucurie, drept să vă spun, noi de aproape zece ani încoace i-am strîns pe

cei mai buni olari din județ și am făcut un cerc de olărit și ceramică neagră, albă, colorată, la care vin, cu entuziasm, oameni de toate vîrstele, de toate sexele, de toate profesiunile...

Muzica